RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.678 van 2 juli 2002
in de zaak A.112.357/XIV-7161.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. DE SIMONE,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Sint-Jansplein 49 bus 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren in 1964 en van Pakistaanse nationaliteit, op 12 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 15 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Z. OTHMAN die, loco Advocaat E. DE SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 april 2001 en verklaart zich vluchteling op 27 april 2001.

1.2. Op 23 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> U verklaarde tijdens het interview in dringend beroep sinds 1990 lid te zijn van het JKLF (Jammu and Kashmir Liberation Front). Uw dorp Ath Maqam zou bovendien vlak tegen de Line of Control gelegen zijn, en als gevolg daarvan zou u geregeld onderdak hebben verleend aan Mujahedins die de grens met India overstaken. Tegelijkertijd zou u deze mensen trachten te overtuigen van het ideaal van JKLF, met name een verenigd en volledig onafhankelijk Kashmir. Omdat iedereen in het dorp wist dat u tot JKLF behoorde, zou u sinds eind 1992 problemen hebben gekregen met de ISI (Pakistaanse Inter-Service Intelligence): af en toe zou er iemand naar uw winkel gekomen zijn om u te waarschuwen dat u moest stoppen met het verkondigen van uw overtuigingen tegenover Mujahedins. Op 5 februari 1999 zou u naar aanleiding van een meeting van JKLF op dezelfde dag ontvoerd zijn door drie leden van ISI, en op een onbekende plaats een drietal uren ondervraagd en gefolterd zijn. Daarna zou u terug thuis zijn afgezet. Op 6 februari 2000 zou u opnieuw ontvoerd zijn door drie leden van ISI, en op een onbekende plaats een drietal uren ondervraagd en gefolterd zijn. Daarna zou u terug thuis zijn afgezet. Op 6 februari 2000 zou u opnieuw ontvoerd zijn door drie leden van ISI, en deze keer de hele nacht gefolterd zijn. De volgende ochtend zou u voor uw huis in de sneeuw gedropt zijn. Hierna zou u tot 12 april 2001 geen problemen meer ondervonden hebben. Op die dag ging u, na uw familie te hebben afgezet bij uw schoonouders in Muzaffarabad, inkopen doen in Rawalpindi. Terwijl u in Rawalpindi was zou een vriend u gebeld hebben om te melden dat mensen in uw winkel

dingen kapot geslagen hadden en uw assistent hebben meegenomen en ondervraagd. Toen u 's avonds terug bij uw schoonouders in Muzaffarabad was, belde uw werknemer A. om te vertellen dat hij door ISI-mensen ondervraagd was, dat ze uw huis hadden doorzocht en bezwarende documenten en een zender in beslag hadden genomen. U zou valselijk beschuldigd zijn van spionage voor het Indische leger. Daarop besloot u dat u niet meer terug kon naar uw dorp. U zou ter plekke bij vrienden en familie geld verzameld hebben en met uw gezin naar Rawalpindi vertrokken zijn om bij een tante te logeren. In Rawalpindi zou u een zekere R. gecontacteerd hebben, die u tien dagen later samen met uw gezin naar België smokkelde.

Er dient in dringend beroep te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk en systematisch vervolgd te worden in Pakistan in de zin van de Conventie van Genève. Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u slechts van horen zeggen heeft dat u beschuldigd wordt van spionage. U heeft geen enkel bewijs dat dit gegeven kan staven, noch heeft u weet van enige officiële beschuldiging.

Vervolgens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat leden van JKLF - omwille van hun lidmaatschap - geen vervolging te vrezen hebben in Pakistan. Zo verklaart Paul Beersmans, President van Basjak (Belgian Association For Solidarity With Jammu and Kashmir) in een verslag van 19 juni 1997 het volgende: "... de vrijheidsstrijders van JKLF-Amanullah Khan worden ongemoeid gelaten voor zover ze geen misdaden begaan. Ze hebben dan ook geen represaillemaatregelen te vrezen." (verslag van Basjak, 19 juni 1997). Uit de follow-up van het documentatiecentrum Cedoca blijkt dat deze informatie nog steeds relevant is.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u elders in Pakistan, in casu buiten Azad Kashmir, nog dezelfde problemen zou kennen. U verklaart immers zelf geen weet te hebben van een nationaal aanhoudingsbevel, en het is algemeen geweten dat de ISI voornamelijk in Azad Kashmir actief is. Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat u nog steeds dezelfde problemen zou kennen indien u in een ander deel van Pakistan zou gaan wonen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde documenten weliswaar uw lidmaatschap van JKLF bevestigen maar - rekening houdend met bovenstaande argumenten - niet in staat zijn om de appreciatie van de Commissaris-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Eerste en enige middel: afgeleid uit de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering(en) van (de) bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 van de Grondwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte gesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker officieel gezocht werd in Pakistan voor spionage voor buurland India, nu verzoeker dit ook gelet op de hem overkomen feiten wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt.

Ten tweede is het weinig waarschijnlijk dat zoals ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld, verzoeker geen problemen zou kennen in andere delen van Pakistan, nu de strijd tegen het onafhankelijkheidsstreven van Kashmir voor de Pakistaanse autoriteiten een zaak van nationaal belang is geworden, zeker in het licht van de huidige gebeurtenissen in buurland Afghanistan.

De recente verklaringen in die zin van de president van Pakistan wijzen hierop.";

3.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu is bereikt;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze; dat het begrip 'afdoende' enerzijds impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn, met name dat de motieven de beslissing moeten kunnen dragen; dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen dient te vermelden waarop de overheid haar beslissing steunt; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker het niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk en systematisch vervolgd wordt in Pakistan in de zin van de Conventie van Genève; dat deze vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steun vindt in de volgende draagkrachtige motieven:

- verzoeker heeft slechts van horen zeggen dat hij wordt beschuldigd van spionage,
- verzoeker legt geen enkel bewijs voor dat kan staven dat hij wordt beschuldigd van spionage,
- verzoeker weet niet of hij officieel wordt beschuldigd van spionage,
- uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt dat leden van de JKLF omwille van hun lidmaatschap geen vervolging te vrezen hebben in Pakistan,
- verzoeker heeft geen weet van een nationaal aanhoudingsbevel wat hem betreft, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij elders in Pakistan nog dezelfde problemen zou ondervinden,
- de door verzoeker ingediende documenten overtuigen wel van zijn lidmaatschap van de JKLF maar zijn in het licht van de aangehaalde motieven niet in staat om de appreciatie inzake de asielaanvraag in positieve zin om te buigen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, de onontvankelijkheid van een asielaanvraag kan vastgesteld worden indien de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat verzoeker geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker het niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk en systematisch vervolgd wordt in Pakistan in de zin van de Conventie van Genève; dat deze vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steun vindt in de bovenvermelde draagkrachtige motieven; dat bijgevolg uit wat voorafgaat volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende gegevens aanwezig achtte om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen, zodat de door verzoeker aangevoerde onwaarschijnlijkheid van de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk dat hij geen problemen zou ondervinden in andere delen van Pakistan, feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing pertinent, draagkrachtig en afdoende zijn; dat verzoeker in zijn middel niet aantoont dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is;

3.3. Overwegende dat artikel 146 van de Grondwet niet dienstig kan worden ingeroepen, aangezien dit artikel betrekking heeft op de rechtscolleges die deel uitmaken van de rechterlijke macht en bijgevolg niet kan worden ingeroepen tegen een administratieve beslissing zoals in voorliggend geval;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**